

၈ နှစ် ၁၄၀၁၀၀

ဖောင်လှမျိုး

ဆင်းရဲသားမြို့

အကြင်နာရွှေလက်

အမွေလုတယ်ဆိုတာ ခွေးစားခွက်ကို ဝိုင်းပြီးလုနေတဲ့
လမ်းဘေးက ခွေးလေခွေးလွင့်တွေရဲ့
အလေ့အထမျိုးနဲ့ တူတတ်တယ်။

(ထက်စိုး)

*

မောင်တို့၊
မောင်မောင်တို့၊
အမောင်တို့ဆိုတာ
ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာရော
ဗီဒီယိုထဲမှာရော
ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာရော
သီချင်းတွေထဲမှာရော ခေါ်နေလိုက်ကြတာ
ပလူကို ပျံနေတာပဲ။

(မျိုးမျိုးမြင့်)

*

(၁)

ကျော်သက်ခိုင် ...

မင်း စာရေးပျင်းတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။

ငါ ဒီကိုရောက်နေတဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်အတွင်းမှာ မင်းဆီက စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလာ ပေမယ့် မင်းပို့ပေးတဲ့ စားစရာတွေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ငါ ရပါတယ်။

မင်း မှာကြားတဲ့ စကားတိုင်းကိုလည်း အဖေတို့၊ ညီမတို့ ရေးတဲ့ စာကတစ်ဆင့် ငါ သိကြားရပါတယ်။ မျိုးဆီကလည်း ငါကြားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ကွာ အခု လောလောဆယ်မှာ ငါအလိုချင်ဆုံးအရာတစ်ခုက မင်းရေးတဲ့ စာတစ် စောင်ပါပဲ။ မင်း ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင်လောက်ရေးပါလားကွာ။

ငါ့ဆီကိုရေးတဲ့စာတွေထဲမှာ အဖေကတော့ သာကြောင်းမာကြောင်းပဲ ထည့်ရေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေကတော့ ဒီမှာ အိမ်ထောင်ဘက်လေး ဘာလေး မတွေ့သေးဘူးလားတဲ့။ ငါနဲ့ မျိုးနဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတာကို သိလျက်နဲ့ အမေ အဲဒီ လိုမျိုး ရေးတယ်။

အမေက သားကို ကျီစယ်တယ်လို့ပဲ ငါတွေ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီမ ရေးတဲ့စာထဲမှာတော့ မျိုးမျိုးမြင့်က အစ်ကို့ဆီကို စာမှန်မှန် ရေးရဲ့လားတဲ့။ ဖုန်းကော မကြာမကြာ ဆက်ရဲ့လားတဲ့။

မီးဝေရင် ချိပ်အေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံက ရေမြေခြားနားနေတဲ့ ချစ်သူတွေအပေါ်ကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ သက်ရောက်နိုင်သလဲတဲ့။ ညီမ မသိလို့ မေးတာနော်တဲ့။

စာအသွားအလာတွေက ငါ ရင်ထိတ်စရာပါပဲကွာ။

သူငယ်ချင်း ကျော်သက်ခိုင် ...

ငါ မင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းပါရစေ၊ မင်းကိုပဲ အပူကပ်ပါရစေ၊
ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင်လောက် ရေးပါလားကွာ။

ငါ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရင် မျိုးနဲ့ ငါ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတာ
အားလုံးအသိပါ။ ငါ ရှာလို့ ရသမျှ ငွေတွေကို အဖေနဲ့ အမေဆီကို ပို့ပေးသလို
မျိုးဆီကိုလည်း ငါ ပို့ပေးနေပါတယ်။ ဒါကို မင်းလည်း သိမှာပါ။

မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ပြန်လာမယ့်နေ့ကျမှ ငါ့ရင်ဝကို
ဆောင့်အကန်ခံရသလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ။ ငါ အကြောက်ဆုံးပါကွာ။

ငါ လိုရင်းပဲ ပြောတော့မယ်။

မျိုး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ မျိုး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ မျိုးရဲ့
အခြေအနေကို ငါ သိချင်တယ်။ သူ့ကိုလည်း ငါ မမေးချင်သလို အမေတို့
ညီမတို့ကိုလည်း ငါ မမေးချင်ဘူး။ မင်းစကားကိုပဲ ငါ အတည်ယူပါရစေ၊ မင်း
ငါ့ဆီကို စာရေးပါနော်၊ ငါ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တာပါ။ သူငယ်ချင်းရာ။

စာ အမြန်ဆုံးရေးနော်။

ထက်စိုး (ခေတ္တ - စင်ကာပူ)

ထက်စိုး ...

မင်းလည်း သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှာ ငွေရှာနေရတာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီ၊
ပင်ပန်းနေရောပေါ့။

ပြီးတော့ စုမိဆောင်းမိ ရှိနေပြီပဲ။ အဲဒီ က ရှာလာတဲ့ငွေနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ
အဲဒီ မှာ ကြိုးစားသလို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင် ကြီးပွားနိုင်ပါတယ်။

ချစ်သူ ရည်းစားဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
လက်မထပ်ဖြစ်သေးခင်၊ ခွဲမနေသင့်ဘူးလို့ ငါယူဆတယ်။ ကိန္နရာ ကိန္နရီ တစ်ညတာ
ဝေးတာတောင် ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာ အလွမ်းမပြောကြဘူးတဲ့။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်
ဝေးနေ ခွဲနေကြရတာ ညပေါင်းများစွာ လပေါင်း များစွာ။ ငါသာဆို လွမ်းလို့
သေနိုင်တယ်။

မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ချောင်းခြားရုံတင်မကဘူး၊ ရေခြား မြေခြား၊
နိုင်ငံခြား။ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်တာကို ငါသိပါတယ်။

ငါသာဆိုရင်တော့ ချစ်သူကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဝေးမြေရပ်ခြားကို
စီးပွားသွားရှာဖို့ နေနေသာသာ မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းမှာတောင်
မျက်စိအောက်က ချစ်သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုးမှုန်ပိုးမွှား ဖုန်မှုန့်ဖုန်မွှားလေး
တစ်စတစ်လေ ကပ်ငြိထိပါးလေမလားလို့ စိုးရိမ်နေမိမှာပါ။

ချစ်သူနှစ်ဦးကြားကို ဘေးပရောဂ မဝင်ဖို့က ချစ်သူနှစ်ဦး
နီးနေဖို့လိုတယ်။

မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက လေယူရာယိမ်းတတ်တဲ့ ပန်းပွင့်၊
ပန်းခိုင်တွေလိုပဲ၊ ပြင်ပလေ မယိမ်းမတိုက်အောင်၊ ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်
မထိပါးရအောင် ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ကာကွယ်နိုင် စွမ်းရှိရမှာက ချစ်သူယောက်ျားတွေရဲ့
တာဝန်ပဲ။

အဲဒီ တာဝန် မင်း လစ်ဟင်းနေတယ်လို့ ငါ စွပ်စွဲလိုက်တယ် သူငယ်ချင်း၊

ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင်တော့ နိုင်ငံကို မခွဲနိုင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ရော၊
ချစ်သူကို သတိရတဲ့ လွမ်းစိတ်ကြောင့်ရော ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်နိုင်ငံကို အမြန်ဆုံး
ပြန်လာဖြစ်မှာပဲ။

ဝမ်းရေးထက် လွမ်းရေး ဘယ်လောက်ခက်ခက်၊
အလွမ်းနေမွန်းတည့်နေပြီဆိုရင်တော့ ဝမ်းရေးဟာ ရင်ကို မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။

ဝမ်းရေးဆိုတာ အစာအိမ်ကိစ္စပါ။ လွမ်းရေးဆိုတာ အသည်းနှလုံးကိစ္စပါ။

အစာအိမ်ဆိုတာက သူ့အထဲကို ကောက်ညှင်းပေါင်းပဲ ရောက်ရောက်၊
ဟန်ဘာဂါပဲ ရောက်ရောက် အဆာပြေသွားရင် ငြိမ်သက် သက်သာသွားစမြဲပါ။

အသည်းနှလုံးဆိုတာကတော့ သူ့လိုအင်ဆန္ဒက ကောက်ညှင်းပေါင်းဆို
ကောက်ညှင်း ပေါင်းရမှ၊ ဟန်ဘာဂါဆို ဟန်ဘာဂါရမှ
ငြိမ်ဆိတ်သက်သာလေ့ရှိတယ်။

ကောက်ညှင်းပေါင်း လိုချင်တဲ့ အသည်းနှလုံးကို ဟန်ဘာဂါတွေ
ဘယ်လောက်ပုံပေး ပုံပေး၊ သူ့အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝစေမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီ တော့ အခုအချိန်မှာ မင်းလိုချင်တာ အသည်းနှလုံးရဲ့ လိုအပ်မှုလား၊
အစာအိမ်ရဲ့ လိုအပ်မှုလား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပေါ့၊ အသည်းနှလုံးကိစ္စက
သိပ်အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ အစာအိမ်ထဲ ထည့်ဖို့ မြန်မာပြည်မှာ
အစာရေစာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

အစာအိမ်သာလျှင် အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ လွမ်းတယ်၊
သတိရတယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရမျိုးတွေ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မသုံးသင့်ဘူး။

မင်းကို လွမ်းရေးကြောင့် ဝမ်းရေးလည်း မခက်စေချင်ဘူး။
ဝမ်းရေးထက်လည်း လွမ်းရေးလည်း မခက်စေချင်ဘူး။

ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင်တော့ ...

မြန်မာပြည်မှာ TAXI မောင်းစားမယ်။

ကျော်သက်ခိုင် (ခေတ္တ-လူ့ပြည်)

ကျော်သက်ခိုင်၏ စာကို ဖတ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း မြန်မာပြည်ကို အမြန်ဆုံး
ပြန်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခန်းဖော်တွေက ဘာကြောင့် ပြန်မှာလဲ
မေးမြန်းကြသောအခါ သူ ချက်ချင်း အဖြေမပေးခဲ့။ မေးလွန်းမက

မေးလာကြတော့မှ မြန်မာပြည်မှာ မင်္ဂလာသွားဆောင်မလို့ဟု သူ ဖြေလိုက်သည်။
အခန်းဖော်တွေအားလုံး လက်ခုပ်တီးကြ၏ ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပြန်လာမှာလားဟု မေးကြသေးသည်။
ပြန်လာမယ်ဟု ရင်အမောကို လုံခြုံအောင် သိုဝှက်၍ ဖြေရ၏ ။ တစ်နေရာရာ၌
ရင်ဖွင့်ချင်သည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာအစိုင် အခဲသည် ရင်ဖွင့်လှမတက် ကြီးမား
ပြည့်ကျပ်လွန်းလှ၏ ။

ကျော်သက်ခိုင် ရေးလိုက်သော စာ၏ စာကြောင်းများစွာအနက်
အောက်ပါစာကြောင်းများ ကို သူ မင်္ဂလာဖြင့် မျဉ်းသားကာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ရသည်။

❖ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
လက်မထပ်သေးခင် ခွဲမနေသင့်ဘူးလို့ ငါယူတယ်။

❖ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားကို ဘေးပရောဂ မဝင်ဖို့က ချစ်သူနှစ်ဦး နီးနေဖို့
လိုတယ်လေ။

❖ မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက လေယူရာယိမ်းတတ်တဲ့
ပန်းပွင့်ပန်းခိုင်တွေလိုပဲ။

❖ ငါသာ မင်းနေရာမှာ ဆိုရင်တော့ မြန်မာပြည်မှာ TAXI မောင်းစားမယ်။

ကျော်သက်ခိုင် ရေးလိုက်သည့်စာထဲတွင် သူ့ချစ်သူ မျိုးမျိုးမြင့်၏
အမည်နာမ လုံးဝမပါ။

မျိုးမျိုးမြင့်၏ နေမှုထိုင်မှု အခြေအနေကို သုံးသပ်အကြောင်း
ကြားရာရောက်သော စကား လုံးမျိုးကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ထည့်မရေး၊
မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာစေချင်ကြောင်းကိုပင်လျှင် ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းမျှသာ ရေးလိုက်၏

ကျော်သက်ခိုင်၏ စရိုက်ကို သူ့အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ သာမန် ထမင်းစားရေသောက်ကိစ္စမျိုး ကိုသာ တဲ့တိုး ပြောလေ့ရှိသည်။

“ထမင်းဆာတယ်၊ မင်း ငှါကို ထမင်းဝယ်ကျွေး” ဆိုတာမျိုး၊

“မြန်မာတွေ ထီးသုဉ်းနန်းသုဉ်းဖြစ်ခဲ့တာ ရှေးဘုရင်တွေ ပလ္လင်လုနေလို့ပဲ”

စသဖြင့် တိုက်ရိုက်တဲ့တိုး ပြောတတ်သည်။

လွန်စွာ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စ၊ ပြဿနာဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော အကြောင်းအရာမျိုးကိုမူ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပြောပြအသိပေးလေ့မရှိ၊ ဝေ့ကာဝိုက်ကာ သွယ်ကာရစ်ကာ ပြောလေ့ရှိ၏ ။

“မင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့ကောင်က မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုနဲ့ ထောင်ကျဖူးတယ်တဲ့ အဲဒီ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတဲ့ကောင်တွေက များသောအားဖြင့်တော့ အပေါင်းအသင်းဆွယ်လို့ စမိကြတာချည်းပဲ။ မင်း စီးကရက်တွေ ဘာတွေ သောက်ရင် သူများပေးတာ မသောက်နဲ့”

“အဲဒီ ကောင်က ဆေးသမား၊ မင်း သူနဲ့ မပေါင်းနဲ့” ဟု တဲ့တိုး ပြောရမည့်အစား ထိုကဲ့သို့ သွယ်ဝိုက်သတိပေးလေ့ရှိသည်။

“နိုင်ငံရေးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ရှုပ်ထွေးတယ်ကွ၊ ပါတီနိုင်ငံရေးနဲ့ အမျိုးသား နိုင်ငံရေး ဆိုပြီး နှစ်မျိုးခွဲခြားလို့ ရတယ်။ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးက မရှုပ်ထွေးဘူး၊ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအတွက် လက်လှမ်းမီသလောက် အကျိုးပြုမယ့် အလုပ်တွေ လုပ်တာ။ အဲဒါ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးပဲ။ ပါတီနိုင်ငံရေးကတော့ ရှုပ်တယ်။

သူ့ပါတီ ကိုယ့်ပါတီ ခွဲခြားစိတ်၊ သူ့ထက်သာ မနာလိုတဲ့စိတ်က ပထမ၊ တိုင်းပြည်အတွက် က ဒုတိယဆိုတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူကတော့ ပါတီအတွင်း

စည်းကမ်းမလိုက်နာတဲ့၊ ပါတီ အတွင်း ဖောက်ပြန်ရေးသမား၊ သူကတော့ သာရာကူးတဲ့လူ စသဖြင့် အတွင်းလှိုက်စားမှုမျိုးတွေ၊ ပါတီရန်ပုံငွေကိစ္စမျိုးတွေ ရှုပ်ထွေးနေလေ့ရှိတယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ကင်းကင်းနေတာ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်ကွာ။ မင်း တကယ် နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်ရင် ကိုယ့်အိမ်ရှေ့က အမှိုက်ကို ကိုယ်စင်အောင်သိမ်း၊ မြောင်းတူး၊ လမ်းခင်း၊ အဲဒါလေးပဲနေတိုင်း လုပ်ကြည့်ပါဦး”

“နိုင်ငံရေး မလုပ်နဲ့” ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောရမယ့်ကိစ္စကို ထိုမျှ ရှည်လျားစွာ သွယ်ဝိုက် ဝေ့ဝဲ၍ ပြောလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်သက်ခိုင် ရေးလိုက်သောစာကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း မြန်မာပြည်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်သူ မျိုးမျိုးမြင့်သာ မည်သို့သော ချွင်းချက်မျှ ရှိမနေပါက ဟေ့ကောင် စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ဘဲ စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ် ဆိုတာမျိုးကို ကျော်သက်ခိုင် တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးလိုက်ပေလိမ့်မည်။

စာအရေးပျင်းသူ ကျော်သက်ခိုင်၏ ရှည်လျားစွာ ရေးလိုက်သည့် သွယ်ဝိုက်သော စကားလုံးများထဲ၌ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာစေလိုခြင်း အရိပ်အရောင်တွေကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက် လေသည်။

အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခါမှ အိမ်ကို သတိရစိတ်က ပို၍ ပင် ကြီးမားလာပြန်၏ ။

*

(၂)

ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်မျှ ကြာသောအခါတွင် ကုမ္ပဏီသို့ အသိပေးပြီး
မြန်မာပြည်သို့ မည်သူ့ကိုမျှ အကြောင်းမကြားဘဲ သူ ပြန်ရောက်ခဲ့လေ၏။

*

လေဆိပ်မှ ထွက်လျှင် ထွက်ချင်း အရင်ဦးဆုံး သူတွေ့ဆုံလိုသောသူသည်
အဖေ အမေ မဟုတ်။ ညီ ညီမတွေ မဟုတ်။ သူ့ သူငယ်ချင်း ကျော်သက်ခိုင်ကိုသာ
သူတွေ့ချင်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ သူငယ်ချင်း ကျော်သက်ခိုင်ရှိရာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း
စာအုပ် အဟောင်း ရောင်းသည့် ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ကားငှား၍ လာခဲ့၏။

ခရီးသွားအိတ်ကြီး တစ်လုံးကိုသာ ဆွဲကိုင်လာသော သူ့ကို
မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျော်သက်ခိုင်က ခင်းဖြန့်ထားသော စာအုပ်များကို ကျော်လွှားပြီး
သူ့ထံသို့ လျင်မြန်စွာ လာ၏။ အနီးရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ
“ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီး ပြန်လာတာလဲ၊ မင်း မိဘတွေကို မင်း
ဘယ်လို ပြောမလဲ” ဟူ သော မေးခွန်းတွေ မေးလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားသော်လည်း
ကျော်သက်ခိုင်၏ ပါးစပ်မှ မည်သည့် စကားမျှ ထွက်မလာသည့်အပြင် မည်သို့သော

အံ့ဩမှု အရိပ်ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ အေးဆေး တည်ငြိမ်လွန်းသော မျက်နှာထား။

“ထမင်း စားပြီးပြီလား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ငါ မစားရသေးဘူး၊ လာ... ဟို ပလက်ဖောင်းပေါ်က
လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်နဲ့ ထမင်းနဲ့ စားမယ်။ မင်းလက်ဖက်ရည်သောက်”
ဟု ပြောပြီး ခရီးသွားအိတ်ကို ကူဆွဲကာ ဦးဆောင် ခေါ်ငင်သွားလေ၏ ။

*

သူ စီးကရက်သောက်သည်။ လမ်းဘေးစားပွဲငယ်လေးပေါ်ရှိ
လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထမနေသော်လည်း
အပူပြင်းလျက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကျော်သက်ခိုင်က လက်ဖက်တစ်ဖွန်း စားလိုက်၊
ထမင်းတစ်ဖွန်းစားလိုက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း တစ်ထောင့်ကိုက်လိုက်၊ ပြီးနောက်
ရေနွေးပူကို ဖြည်းညင်းစွာ မှုတ်သောက်လိုက်ဖြင့် ရှိနေ၏ ။ လက်ဖက် လေးငါးဖွန်း
ထမင်း လေးငါးလုတ်၊ ရေနွေး သုံးလေးခွက်တို့ လျော့ပါးသွားသည့်အခါ ကျမှ
ကြက်ဖြူအမြွှာငယ်များကို အခွံခွာရင်း ...

“လေဆိပ်ကနေ ဒီကို တန်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အကျူးရင်ဘတ် ကြယ်သီးစေ့များကို ဖြုတ်ရင်း သူပြောသည်။

ခရီးသွားအိတ်ပေါ်ရှိ အပေါ်အကျအိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါငယ်ကို ထုတ်ပြီး
ချွေးသုတ်နေစဉ် ကျောက်သက်ခိုင်က ...

“ဘယ်သူမှ လာမကြိုဘူးလား”

သူခေါင်းခါပြီး ...

“ငါ ပြန်ရောက်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိပေးဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အကြောင်းမကြားဘဲနဲ့ ငါ ပြန်လာတာ”

ကျော်သက်ခိုင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။

“မင်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု သူ မေးသည်။

“တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ မနေနိုင်တာကလွဲရင်
အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်လေးဘာလေး လျှောက်ပါလားကွာ၊
မင်းကလည်း လမ်းဘေးမှာ” မဲ့ပြုံး ပြုံးသည်။

“သူများဆီမှာ အလုပ် မတောင်းချင်လို့ ဈေးရောင်းနေတာပေါ့ကွ”

ပြောပြီး လက်ဖက်နှင့် ထမင်းကို တစ်ဇွန်းချင်း မှန်မှန်စားနေ၏ ။
ရေနွေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ဟိုကို ပြန်သွားရဦးမှာလား”

“အခြေအနေအရပ်၊ သွားလည်းဖြစ်တယ်၊ မသွားလည်းဖြစ်တယ်”

စကားကို ခဏရပ်သည်။ ကျော်သက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီးမှ ...

“ကျော်သက်ခိုင်၊ ငါ ပြန်သွားသင့်သလား”

သူ့ကို ကျော်သက်ခိုင် ပြန်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ ...

“ငွေများများ ရှာချင်ရင် သွားပေါ့ကွ”

“ငါ ငွေလည်း ရှာချင်တယ်၊ စိတ်လည်း ချမ်းသာချင်တယ်”

ကျော်သက်ခိုင် ရယ်လေ၏။ ရယ်လျက် ...

“လူရော စိတ်ရော၊ ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ လူတိုင်းလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲကွ၊ ငါ့ကို ကြည့်၊ ငါ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူမချမ်းသာဘူး၊ နှစ်ခုစလုံး ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ရခဲတဲ့ကိစ္စပဲ”

သူ သက်ပြင်းချ၏။

“ကျော်သက်ခိုင်”

“ပြော”

“ငါ မျိုးအကြောင်းကို သိချင်တယ်”

“ငါ နှာစေးနေတယ်”

“နေမကောင်းဘူးလား”

တဟားဟား ရယ်လေသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ငါ နှာစေးနေတယ်ဆိုတာ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး နှာစေးတာမျိုးကွ”

“ငါ ကြားဖူးတယ်၊ ဂဃနဏ မသိဘူး”

ဆီဝေနေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို စားပွဲပေါ်ရှိ စက္ကူပါးများဖြင့် ဖိသုတ်ပြီး ကျော်သက်ခိုင်က..

“ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်တုန်းက အိမ်ရှေ့စံသားတော်ကြီး ရွှေတောင်မင်း သေသွားတော့ ထီးနန်းဆက်ခံမယ့်သူက ဘိုးတော်ဘုရားရဲ့

မြေးတွေဖြစ်တဲ့ စစ်ကိုင်းမင်းနဲ့ သရက်မင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်။

စစ်ကိုင်းမင်းက အကြီး၊ သရက်မင်းက အငယ်။ သရက်မင်းဆိုတာ သာယာဝတီမင်းဖြစ်မယ့်သူ။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သင့်သလဲလို့ ဘိုးတော်ဘုရားက မှူးမတ်တွေ ပြည်သူတွေကို မေးတယ်။

သရက်မင်းသားကို လိုလားတဲ့သူတွေက သရက်မင်းသားကိုပဲ အိမ်ရှေ့အရာထားသင့် တယ်လို့ တင်လျှောက်ကြတယ်။ အဲဒါကို စစ်ကိုင်းမင်းသားကြားတော့ သရက်မင်းသားကို ထောက်ခံသူတွေကို နှိပ်စက်တော့တာပဲ။

နောက်တစ်ခါ ဘိုးတော်ဘုရားက မှူးမတ်တွေ၊ ပြည်သူတွေကို အိမ်ရှေ့အရာ ဘယ်သူ ထားရမလဲ မေးပြန်ရော။

စစ်ကိုင်းမင်းကို ကြောက်ရွံ့တဲ့သူတွေက စစ်ကိုင်းမင်းသားကိုသာ အိမ်ရှေ့အရာထားသင့် ကြောင်း လျှောက်တင်ကြတယ်။

ဒါကို သရက်မင်းသားကြားပြန်တော့ အဲဒီ စစ်ကိုင်းမင်း ထောက်ခံသူတွေကို နှိပ်စက်ပြန်ရော။

နောက်တော့ ဘိုးတော်ဘုရားက အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးဆီက အကြံတောင်းတယ်။

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးက သရက်မင်းကို ထောက်ခံရင် စစ်ကိုင်းမင်း ထောင်းမယ်။ စစ်ကိုင်း မင်းကို ထောက်ခံရင် သရက်မင်းက ထောင်းမယ်ဆိုတာ သိကြားထားတော့ ယုန်မင်းနှာစေးတဲ့ ပုံပြင်ကို သံတော်ဦးတင်လိုက်တယ်”

ကျော်သက်ခိုင်က စကားရပ်ပြီး ရေနွေးတစ်ခွက်သောက်၏ ။ ပြီးနောက် ရေနွေးဖြင့် ခံတွင်း ကျင်းသည်။ ရှည်လျားဝေဝိုက်တော့မည့်စကားဟု သိလျက် သူ

နားစိုက်ထောင်နေသည်။

“တစ်ခါတုန်းက အစာဝပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခြင်္သေ့မင်းကြီးကို ဝက်၊ သမင်၊ ယုန်တို့က သက်တော်စောင့် လုပ်ရတယ်။

ခြင်္သေ့မင်းကြီး အိပ်ရာကနိုးတော့ ဝါးခဲသမ်းပြီး သမင်ကို မေးတယ်။ ‘ဟဲ့သမင် ငါ့ရဲ့ အာခံတွင်းနဲ့က မွေးသလား၊ နံသလားတဲ့’။

သမင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အရှင် ခြင်္သေ့မင်းကြီးရဲ့ ခံတွင်းတော် အင်မတန် မွေးကြိုင်လှပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ငါ ဒီလောက် အညှီအဟောက်တွေ စားနေတာ အပုပ်နဲ့ပဲ ထွက်ရမှာကို သမင်က မုသားပြောတယ်။ လိမ်တယ်ဆိုပြီး သမင်ကို ကိုက်သတ်လိုက်တယ်။

နောက်ပြီးမှ ဝက်ကို စောစောကလို မေးရော။ ဝက်က သမင်မွေးတယ်လို့ လိမ်ပြောတာကို ကိုက်သတ်တယ်။ ငါ အမှန်ပြောမှလို့ တွေးပြီး ပုပ်စော်နံတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

ခြင်္သေ့မင်းက ငါ့လို ခြင်္သေ့မင်းရဲ့ အာခံတွင်းကို ပုပ်တယ်၊ နံတယ်လို့ ပြောတာ စော်ကား တာပဲဆိုပြီး ဝက်ကို ကိုက်သတ်လိုက် ပြန်ရော။

ပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့ ယုန်ကို မေးပြန်ရော၊ ညာပြောတဲ့သမင် သေတာကိုရော အမှန်ပြောတဲ့ ဝက်သေတာကိုရော မြင်ထားတဲ့ ယုန်က မှန်လှပါ အရှင်ရဲ့ အာခံတွင်းကို အရှင်ရဲ့ အမိန့်ဆန္ဒအရ အဖြေပေးရန် ရှုရှိုက်နမ်းကြည့်ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အနံ့ခံလို့ မရလောက်အောင် နှာစေး နှာခေါင်းပိတ်နေပါသဖြင့် မည်သို့မျှ အနံ့ခံ၍ မရ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ လျှောက်လိုက်တဲ့အတွက် အလျှောက်ကောင်းတဲ့ ယုန်လေး အသက်ဘေးက လွတ်သွားဖူးတယ်တဲ့။

အဲဒီ ရွှေယုန်လိုပါပဲ၊ ဦးပေါ်ဦးကလည်း မင်းသားနှစ်ပါးရဲ့ ကိစ္စကို အဖြေပေးဖို့ရာမှာ နှာစေး နေလို့ မတင်လျှောက်တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်လို့

ဘိုးတော်ဘုရားကို သံတော်ဦး တင်လိုက်တယ်တဲ့”

ကျော်သက်ခိုင်၏ ရှည်လျားသော ပုံပြင်ရာဇဝင် စကားအဆုံး၌
သူ့အနေဖြင့် သက်ပြင်းမော တစ်ခုကိုသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“မင်း မေးတဲ့ မျိုးမျိုးမြင့်အကြောင်းကို ဖြေဖို့ ငါလည်း နှာစေးနေတယ်၊
ကျော်သက်ခိုင်”

သူ အဝေးသို့ ငေးမောပြီး ...

“အမေတို့ ညီမတို့ကို မေးရင် သာလိုနာလိုတဲ့ ဆန္ဒစကားတွေ
ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မင်းဆီကို အရင်ဆုံးလာပြီး ငါ မေးရတာ ပါကွာ”

“မိသားစုကြား ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ဘာစကားမှ မပြောသင့်ဘူးလို့ ငါ
ယူဆတယ် ထက်စိုး”

“ငါ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းလေကွာ”

“သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့စကားတစ်ခွန်း။ ငါ့ သတင်းတစ်ခုကြောင့်
ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ မင်းနဲ့ မျိုးမျိုးမြင့်တို့ ပြဿနာဖြစ်ကြရတာ ပါဆိုတဲ့
အခြေအနေမျိုးကို ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်နေတာပါ”

“မင်းကိုမှ မမေးရရင် ငါ ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာလဲ ကျော်သက်ခိုင်”

“မင်းရဲ့ မိသားစု၊ မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က မင်း မမေးဘဲ ဖြေမယ့်သူတွေပဲ
ထက်စိုး”

“သဘောမတူလို့ ခြေထိုးတဲ့ စကားမျိုးတွေ ဖြစ်နေရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သားသမီး ဒုက္ခရောက်မယ့် စကားမျိုးကို ဘယ်အမေကမှ လီဆယ်ပြီး
ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေလို့လားကွာ”

သူ စိုးထိတ်တကြီး မေးသည်။ ကျော်သက်ခိုင်က အကြမ်း
ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးထဲသို့ ရေနွေးတွေ ငှဲနေ၏ ။ ရေနွေးငွေ့သည် အပူမလျော့ပါ။
အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ခွက်သည်လည်း မျက်နှာပြင် တင်းမာနေလေ၏ ။

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် မဖြေချင်တဲ့သူကို မေးခွန်းတွေ
မေးနေမယ့်အစား၊ အမေးခံရတဲ့ သူ မဖြေတာဟာ မင်္ဂလာစကား မဟုတ်လို့ဘဲလို့
တွေးပြီး အိမ်ကို အမြန်ပြန်မိလောက်ပြီ”

လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါသည် ရေနွေးပန်းကန်အတွင်းသို့ ကျလှလှ
ဖြစ်သွားရ၏ ။

“အေးကွာ ငါ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျော်သက်ခိုင်၊
မင်းပြောတာကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“တကယ်ဆို မင်းအမေဆီကို အရင်သွားသင့်တယ်ကွ၊ လောကကြီးမှာ
အမေထက် ဘယ်သူ့ကိုပိုပြီး ယုံကြည်သင့်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါမှားသွားတယ်”

“တစ်ခုတော့ ငါ ပြောချင်တယ် ထက်စိုး၊ ဘာပဲသိသိ၊ ဘာပဲကြားကြား၊
ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ချစ်သူမျက်နှာကို မြင်လိုသော်လည်း ...

ချစ်သူအသံကို ကြားလိုသော်လည်း ...

ချစ်သူထံကို မသွားဝံ့သေး။

ချစ်သူအသံကို မကြားဝံ့သေး။

သူ့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း (ကျော်သက်ခိုင်မှအပ) အားလုံး အံ့သြကြမည်ကို
သူ ကြိုသိထားသည်။ ချစ်သူ၏ အံ့သြခြင်းမျက်နှာကို အမြန်ဆုံး မြင်လိုလှပေပြီ။

*

(၃)

အဖေ၊ အမေ၊ ညီ၊ ညီမတို့အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။

“ပြန်လာမှာကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ” ဟု အဖေ မေးသည်။ “ဟုတ်သားပဲ သားရယ်” ဟု အမေပြောသည်။ ညီနှင့် ညီမတို့၏ ပြုံးပျော်နေပုံကို မြင်ရသဖြင့် ကြည်နူးမိသလို ရှိနေနိုင်သည်။

သူ့ အမှုထမ်းရာ ကုမ္ပဏီတွင် အရာရောက်သော မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးသည် သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြောင်း၊ ထိုသူ၏ ခွင့်ပြုချက်၊ ကုမ္ပဏီ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပြန်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားဝင် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့် သူ့မှာရှိကြောင်း၊ ပြန်လာမည်ကို အကြောင်းကြားလျှင်ပင် အလုပ်ပို ဖြစ်နေမှာစိုးသဖြင့် လေယာဉ်အဆင်သင့်တုန်း ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဖေနှင့် အမေ ကို သူပြောပြသည်။

မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သူ ပြန်လာခြင်းအပေါ် ဝမ်းသာကြည်နူးမှု လျော့ပါး စရာ အရိပ်အယောင်ကို စဉ်းငယ်မျှ မတွေ့ရ။ အဖေလည်း သူ့ကို လွမ်းနေပေလိမ့်မည်။ အမေလည်း သူ့ကို လွမ်းနေပေလိမ့်မည်။ ညီ၊ ညီမတို့လည်း သူ့ကို လွမ်းနေပေလိမ့်မည်။

ညီဖြစ်သူက ပြည်ပနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု အခြေအနေတွေကို မေး၏ ။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည်ကို အဖေနှင့် အမေက နားထောင်နေကြ၏ ။ ညီမ ဖြစ်သူက သူသိချင်ရာတွေကို တစ်ခွန်းတလေ ဝင်ရောက် မေးမြန်း၏ ။

ပြန်လည် ဆုံစည်းခါစ မိသားစု၏ စကားဝိုင်းသည် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြာ၏။ ထိုအခါကျမှ သတိထားမိသည်။ ပြောဆိုမေးမြန်းသည့် အကြောင်းအရာတွေထဲတွင် သူ့ချစ်သူ မျိုးမျိုးမြင့်၏ အမည်နာမကို ထည့်သွင်း မပြောဖြစ်ကြ။ စကားစလိမ့်နီးနီး၊ သူ စောင့်ဆိုင်းကြည့်သေး၏။ ကိုယ်တိုင် စကားစရမည်ဆိုလျှင် ခရီးရောက်မဆိုက်ဟု တွေးမိပြီး မိသားတစ်စုလုံးကို အားနာရလေသည်။

“သားကြီး ပြန်လာတာ မောင်ကျော်သက်ခိုင် သိပြီးပြီလား။”

အဖေ့ အမေးစကားသံကို ကြားကြားချင်း မုသားသုံးဖို့ စဉ်းစားဖြစ်သေးသည်။ သို့သော် ဖုံးကွယ်လိုစိတ်မရှိ၊

“လေဆိပ်က ပြန်လာလာချင်း၊ သူ့ဆီကို အရင်ဝင်ခဲ့တယ် အဖေ၊ ဒီကောင် အိမ်ကို အဝင်အထွက် လုပ်ရဲ့လား။”

“တစ်ပတ်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ရောက်လာတတ်တယ်။ ဒါတောင် ညနေစောင်းမှ လာတာ” ဟု အဖေပြော၏။

“အစ်ကိုကလည်း သူ့ သူငယ်ချင်းဆီများ အရင်ဝင်ခဲ့ရတယ်လို့၊ ညီမတို့ဆီကို အရင်ပြန်လာ တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ တွေ့လား အမေ၊ အစ်ကိုက မိဘမျက်နှာကို အရင်မကြည့်ဘူး။ သူငယ်ချင်း မျက်နှာ အရင်သွားကြည့်တာ”

အမေ ပြုံးနေသည်။ သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သော မျက်ဝန်းမျိုး အမေ့မျက်နှာပေါ်တွင် မတွေ့ရ။

“အိမ်ရောက်ပြီးမှ မြို့ထဲပြန်ထွက်ရရင် မထွက်ဖြစ်တော့မှာစိုးလို့၊ ကြိုတုန်း ဝင်ခဲ့တာပါ”

“မောင်ကျော်သက်ခိုင်ကို ချွေးတလုံးလုံးနဲ့မှ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား” ဟု အမေ မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ချွေးတလုံးလုံးပဲ”

ညီမက ...

“ကိုကျော်သက်ခိုင်လာတဲ့ ညနေဆိုရင် အဖေနဲ့ စကားပြောကြတာ အရမ်းဗဟုသုတရ တာပဲ။ တရားအကြောင်း ဘုရားအကြောင်း ပြောရင်လည်း အရမ်းနားထောင်လို့ ကောင်းတယ်”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ညီမ ထုတ်ပေးထားသော ရေအေးတစ်ခွက်ကို တစ်ငုံမျှ ယူသောက်ပြီး ..

“ဒီကောင်က တရားသမားဖြစ်နေပြီလား”

ညီက ...

“တရားသမားရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အဲဒါမျိုးနဲ့ တူနေတယ်။ ကိုကြီးလိုပဲ ကိုကျော်သက်ခိုင်က ဘွဲ့ရထားပေမယ့် အဲဒီ အပေါ်ကို သူ ဂုဏ်မယူဘူး။ မဝံ့ကြွားဘူး၊ နေတတ်သလိုနေတယ်။ စားတတ်သလို စားတယ်။ စကားရိုင်းနဲ့ ပြောရရင် ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလို စားပုံစံ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ ပုံစံကို ကြိုက်တယ်”

ညီမက ...

“သူက ကြီးပွားချမ်းသာအောင် မလုပ်တော့ဘူးလား မသိဘူးနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။

လက်မှ နာရီ ဧည့်ခန်းနံရံမှ နာရီကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ...

“ညီလေး၊ ဖုန်း ဘယ်နားမှာ ဆက်လို့ရလဲ”

ညီဖြစ်သူက ...

“အိမ်မျက်စောင်းထိုးက စတိုးဆိုင်မှာ ဆက်လို့ရတယ်၊ ကိုကြီး ဘယ်လို

ဆက်မလို့လဲ”

“မျိုးမျိုးမြင့်ဆီ ဆက်မလို့”

အမေက ...

“ညနေစောင်းလောက်မှ ဆက်ပါလား သားကြီးရယ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူလိုက်ဦးလေ”

သူ ဟုတ်ကဲ့ လိုက်သည်။

“တစ်အောင့်နေရင် ရေချိုး”

ဟု အမေပြော၏ ။ ညီမနှင့် ညီဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်ကာ ..

“ညီလေးတို့က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အစ်မကို လိုက်ပို့မလို့၊ အစ်မက ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ညကျမှ သွားရမှာ၊ ဒီနေ့ည ခရီးထွက်ရမယ်”

“ညီလေးက ဘယ်မှာ လုပ်နေတာ”

ဟု သူ့လုပ်ငန်းဌာနကို မေ့လျော့နေသဖြင့် ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“စတိုးဆိုင်မှာ လုပ်နေတာ၊ နယ်ဆိုင်ခွဲတွေကို ပစ္စည်းသွားပို့ရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရ တယ်”

“အင်း ကောင်းတယ်” ဟု သူ ပြောသည်။

မျိုးမျိုးမြင့်အကြောင်းကို မိသားစုတွေနှင့် စကားဖောင်မဖွဲ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်မှာ လစ်ဟာနေ သလို ခံစားရ၏ ။

ရေချိုးနေစဉ်၊ ရေချိုးပြီး အနားယူနေစဉ် အတွေးပေါင်းစုံလွင့်ပျံ့သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ အချိန်ပြည့်နီးပါး၊ ပင်ပန်းခဲ့ရခြင်းတွေ နိုင်ငံသားအချင်းချင်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေမှာ တွေ့ကြုံခင်မင်ခဲ့ပုံ တွေ။ အခန်းဖော်အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းကြပုံတွေကို သတိတရ ဖြစ်နေချေသေးသည်။

အဖေ ပင်စင်မယူခင်အထိ သူ၏ ကျောင်းသားဘဝ၊ မိဘ နှစ်ပါး၏ ကျေပွန်ခဲ့သော ဝတ္တရား၊ သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ပြန်စဉ်းစားခဲ့သမျှ ယခုတိုင် အမောပြေစရာ မရှိသေး။ အဖေ၏ ပင်စင်လစာ၊ အမေ၏ ပင်စင်လစာ ကျောင်းတက်ရင်း စက်ချုပ်ခဲ့သောညီမ၏ ဝင်ငွေ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ ညီငယ်၏ ဝင်ငွေ၊ သူ၏ ရှာဖွေမှုတို့ကြောင့် မိသားစုချောင်လည်ခဲ့ရသည်တို့ ကို တွေးကြည့်မိတော့မှ အမောပြေသလို ခံစားရ၏ ။

ကျော်သက်ခိုင်နှင့် သူ ဘွဲ့ရပြီးသည်အထိ သူက အလုပ်လက်မဲ့။ ကျော်သက်ခိုင်ကတော့ ယခင်ကတည်းက ယခုလက်ရှိအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကာလက အဖေ ပင်စင်ယူပြီးခါစ ကျော်သက်ခိုင်လို ဝင်ငွေမျိုးပင် သူ့မှာ မရှိသေး။

*

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူ အလုပ် ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ မျိုးမျိုးမြင့်က စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ညီမ၊ ငွေလက်ခံစားပွဲတွင် ထိုင်ရသူ၊ စတိုးဆိုင်တွင် သုံးလမျှ လုပ်ကိုင်ရင်း အရောင်းဝန်ထမ်းများကို ဦးဆောင်ရသူအဖြစ် သူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

မျိုးမျိုးမြင့်သည် ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ရှိ၏ ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ခေတ်မီသည်။ အစ်ကို ဖြစ်သူနှင့် အတူနေသည်။ သူ့ထက် အသက်လေးငါးနှစ်ခန့်

ငယ်ပေလိမ့်မည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံရင်း မှ အတန်းပညာ မပြည့်စုံသူဟု သူသိခဲ့ရ၏ ။

မျိုးမျိုးမြင့်က လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်သည်။ စကားနည်းသော သူ့ကိုပင် ရယ်အောင် ပြုံးအောင် ပြောဆိုနောက်ပြောင်တတ်သည်။
ခြောက်လခန့်အကြာတွင် မျိုးမျိုးမြင့်အား သူ ချစ်စကား ပြောဖြစ်၏ ။
သူ့ချစ်စကားအပေါ် မျိုးမျိုးမြင့်က အထင်မသေး မပစ်ပယ်။

ရည်းစား တစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မျိုးမျိုးမြင့် သူ့ကို အသိပေးသည်။
သိလျှင် သိချင်း ချစ်သူ၏ အတိတ်ကာလအပေါ် ဝန်တို တသ မိခဲ့၏ ။ ချစ်သူအဖြစ်
လက်ခံပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မျိုးမျိုးမြင့် ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊
နေထိုင်ပြောဆိုမှုတို့ မသိမသာ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ချစ်သူရည်းစား အနီးအပါးတွင် ရှိနေသည်ကို
ထောက်ထားသောအားဖြင့် အခြားသော သူစိမ်းအမျိုးသားများအပေါ် ယခင်ကလို
စကားတွေ မဖောင်ဖွဲ့တော့၊ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။ ချစ်သူကို
ပို၍ အချစ်တိုးခဲ့ရသည်။

သူနှင့် မျိုးမျိုးမြင့်တို့ ရည်ငံနေပြီကို ရိပ်စားမိသောကြောင့် မျိုးမျိုးမြင့်၏
အစ်ကို ကိုနေမျိုးက တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် သူ့အား တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့၏ ။

“မိဘ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်က မိမျိုးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူပေါ့ကွာ။
မင်းရဲ့ အနေအထိုင်ကို ကိုယ် သဘောကျတယ်၊ အဆင့်အတန်းမတူလို့
သဘောမတူတာတို့ ဘာတို့ ကိုယ့်မှာ မရှိဘူး”

သူ့မိဘတွေ၏ အမည်နာမ၊ အလုပ်အကိုင်တွေကို ကိုနေမျိုး
မေးမြန်းသည်။ အဖေအလုပ် အကိုင် အဖေ၏ ရာထူး၊ အဖေ၏
ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ရသမျှ မျက်နှာမငယ်ခဲ့။

“မင်း မဆင်းရဲပါဘူး။ ငယ်သေးတာပဲ၊ ကြိုးစားချိန်တွေ
အများကြီးရှိတယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးမယ်ကွာ၊ မင်း မိမျိုးကို တကယ်မြတ်နိုးတာ

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မင်း အလုပ် ကြိုးစားရမယ်၊ ကိုယ်ပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းကို ကိုယ်ကူညီချင်တယ်။ မင်း လက်ခံမလား”

“ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်တွဲနိုင်ဖို့ မင်း ငွေရှာရမယ်။ ကိုယ့်ညီမရဲ့ ချစ်သူရည်းစားမို့ ကိုယ် အကူအညီပေးတယ်လို့လည်း မင်း ယူဆနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကူညီသင့်တဲ့သူမို့ အကူအညီပေးတယ်လို့လည်း မင်း ယူဆနိုင်တယ်။

ကိုယ် မင်းကို စင်ကာပူပို့ပေးမယ်။ အဲဒီ မှာ မင်း အလုပ်သွားလုပ်ပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်း လက်ခံမလား”

သူ တွေဝေသွားခဲ့သေးသည်။

ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိသေးခင် ကိုနေမျိုးက ..

“အဲဒီ ကို သွားတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တို့ ဘာတို့ မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးစရာမလိုဘူး၊ မင်းနဲ့ မိမျိုးတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ကိုယ် ကူညီတာ”

“ကျွန်တော်”

“ပြောပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော။ ကိုယ့်မိဘတွေ ရှိနေခဲ့ရင်တောင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ဘူး၊ ကိုယ့်မိဘက အဆင့်အတန်းခွဲတတ်တယ်”

“ကျွန်တော့် မိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေ”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ် သာဓုခေါ်တယ်။ မိဘကို ဦးထိပ်ထားတဲ့အတွက်
မင်း ကံကောင်းမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ဟိုမှာ ရှာဖွေပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ လက်ထပ်ဖို့တို့ ဘာတို့ကတော့ မင်းနဲ့
မိမို့တို့ သဘောပေါ့။

ကိုယ့်ညီမက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ သူ့အပေါ်
အလေးအနက် မထားတဲ့လူစားမျိုးနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးရိမ်တာတော့ အမှန်ပဲကွာ။

ကိုယ့်ညီမရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မင်းကို ယုံကြည်အားကိုးတာလည်း
ပါပါတယ်”

တစ်ထိုင်တည်းတွင် စဉ်းစားခန်းတွေ များစွာ ပျံ့ကျသွားသည်။
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရင်ကို တလှုပ်လှုပ်ခုန်စေသော ခံစားမှုကိုသာ သူ
ခံစားခဲ့ရ၏ ။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ချစ်သူထားခဲ့မိခြင်းကို မှားသလား၊
မှန်သလားဟု ထပ်ခါထပ်ခါ တွေးတောလိုက်မိသည်။ မည်သို့မျှ ထင်မှတ်မထားသော
ဘဝအချိုးအကွေ့။

*